

๘๐

อย่าท้อใจ

วันนี้หรือวันไหนที่เรานั่งแล้วไม่เห็น อย่าได้ท้อใจ อย่าได้น้อยใจโทษตัวเองว่า บุญบารมีวาสนาของเราคงจะมีน้อย คงทำมาไม่มาก ถึงยังไม่ได้เห็นเหมือนอย่างที่คุณอื่นเขาเห็น หรือบางที นึกน้อยใจว่า เราเข้าวัดมาก่อนเขาตั้งนาน ได้ทำหน้าที่เป็นกัลยาณมิตรนำหมู่ญาติสนิทมิตรสหายผู้มีบุญมา ปฏิบัติ แต่เขามาภายหลัง เขาวางใจได้ถูกส่วน เขาได้รู้ได้เห็นด้วยตัวของเขาเอง แต่เรากลับไม่เห็น

อย่าไปมัวเสียเวลาโทษตัวเอง น้อยใจในโชคชะตา วาสนาบารมี อย่าไปเสียเวลาคิดอย่างนั้นนะลูกนะ

ถ้าบุญเราน้อย เราจะไม่ได้เกิดในร่มเงาพระพุทธรูป ศาสนา จะไม่ได้เกิดในยุคที่ธรรมกายเกิดขึ้น จะไม่ได้ยินคำว่า ธรรมกาย จะไม่ได้เข้ามาใกล้ชิดอยู่ในหมู่ของธรรมกาย จะไม่มี ศรัทธา จะไม่มีโอกาสปฏิบัติ

บุญของเรามีมากพอ เหลือเฟือที่จะเข้าถึง ขอเพียง แต่ทำให้ถูกวิธี แล้วก็มีคามเพียร อย่าไปกลุ้มอกกลุ้มใจ

จนกระทั่งทำให้เกิดความท้อแท้ ท้อถอย แล้วก็เลิกปฏิบัติไป
ในที่สุด ทำอย่างนั้นพญามารเขาก็จะหัวเราะเยาะเรา แทนที่
เราจะหัวเราะเยาะพญามาร เพราะฉะนั้นหมั่นฝึกใจให้หยุด
ฝึกใจให้นิ่งๆ ให้ใจใสๆ

๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

